

тей звітності, які б містили результати дійсно проведених операцій у банку.

Література

1. Варчук О. А., Андрусак А. В. Проблеми формування фінансової звітності банків України згідно міжнародних стандартів фінансової звітності / О. А. Варчук, А. В. Андрусак // Економіка харчової промисловості. — 2013. — №2 (18). — С. 68–70.

2. Литвин Н. Концептуально-правові засади складання фінансової звітності банками України / Н. Литвин // Бухгалтерський облік і аудит : науково-практичний журнал. — 2012. — № 7. — С. 48–53.

3. Мудаєва А. Д. Теоретичні підходи до гармонізації бухгалтерського обліку і звітності вітчизняних банків / А. Д. Мудаєва // Теоретичні та прикладні аспекти аналізу фінансових систем: Збірник тез XII Міжнародної науково-практичної конференції аспірантів та студентів. 28-29 березня 2012 р. — С. 378–380.

4. Павелко О. В. Проблемні аспекти складання фінансової звітності банків відповідно до МСФЗ/ О. В. Павелко // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://eztuir.ztu.edu.ua/5520/1/178.pdf>

5. Петрушевський Ю., Олейник В. Реформування бухгалтерського обліку та фінансової звітності в банківській системі України / Ю. Петрушевський, В. Олейник // Схід. — 2011. — № 4 (111). — С. 61–64.

Козиренко А. В., студент ОЕФ, 4 курсу,
напрям підготовки 6.030509 «Облік і аудит»,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»,
науковий керівник — Івченко Л. В., к.е.н.,
доцент кафедри обліку підприємницької діяльності

ОСОБЛИВОСТІ ВІДОБРАЖЕННЯ ПОДІЙ ПІСЛЯ ДАТИ БАЛАНСУ ВІДПОВІДНО ДО НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ТА ЗАКОНОДАВСТВА РОЗВИНЕНИХ КРАЇН ЄВРОПИ

Фінансова звітність виступає основним джерелом інформації про майновий і фінансовий стан підприємства, а також результати його виробничо-господарської діяльності за певний період.

Процес підготовки річних фінансових звітів займає багато часу, тому не дивно, що фінансова звітність потрапляє в руки інвесторів, на загальні збори акціонерів через значний проміжок часу після закінчення фінансового року. За цей час можуть відбутись

події, інформація щодо яких є суттєвою і корисною для користувачів і може вплинути на стан підприємства загалом.

Дане питання регулюється П(С)БО 6 «Виправлення помилок і зміни у фінансових звітах» та у випадку, якщо підприємство подає звітність відповідно до міжнародних стандартів — МСБО 10 «Події після звітної дати».

Згідно з П(С)БО 6, подія після дати балансу — це подія, яка відбувається між датою балансу і датою затвердження керівництвом фінансової звітності, підготовленої до оприлюднення, яка вплинула або може вплинути на фінансовий стан, результати діяльності та рух коштів підприємства.

Під датою балансу розуміють дату, на яку складено баланс підприємства. Події після дати балансу можуть вимагати коригування певних статей або розкриття інформації про ці події в примітках до фінансових звітів.

Відповідно до МСБО 10, події після дати балансу — це сприятливі та несприятливі події, які відбуваються від дати балансу до дати затвердження фінансових звітів до випуску [1]. Бачимо, що трактування майже ідентичні.

Спосіб внесення змін в обліку та звітності залежить від того, чи пов'язана нова інформація з умовами, які існували на дату балансу, або вона вказує на умови, що виникли після цієї дати.

Як відомо, визначають два типи подій:

— події після дати балансу, які надають додаткову інформацію про визначення сум, пов'язаних з умовами, що існували на дату балансу, вимагають коригування відповідних активів і зобов'язань. Виправлення і зміни в обліку та звітності цих подій відбувається коригуванням сум активів і зобов'язань шляхом сторнування та (або) додаткових записів в обліку звітного періоду, які відображають уточнення оцінки відповідних статей унаслідок подій після дати балансу;

— події, що відбуваються після дати балансу і вказують на умови, що виникли після цієї дати, не потребують коригування статей фінансових звітів. Такі події розкриваються у Примітках до фінансової звітності, якщо відсутність інформації про них вплине на здатність користувачів звітності робити відповідні оцінки та приймати рішення. Дивіденди за звітний період, які оголошено після дати балансу, слід розкривати в примітках до фінансових звітів. Якщо події після дати балансу свідчать про наміри підприємства припинити діяльність або про неможливість її продовження, то фінансова звітність складається без застосування принципу безперервності діяльності.

У П(С)БО 6 надається класифікація і чітко визначаються методи відображення змін у обліку та звітності, що є наслідками таких подій [2].

Підприємства різних країн, що складають фінансову звітність відповідно до рекомендацій міжнародних стандартів, по-своєму визначають і здійснюють відображення подій, які відбулися після дати балансу.

Наприклад, у Данії бухгалтерське законодавство розмежовує події, які сталися після складання балансового звіту, але які пов'язані із умовами, що мали місце на дату складання, та іншими подіями, які можуть вимагати спеціального згадування у звіті керівництва компанії.

У Ірландії та Великобританії всі значні події розглядають як такі, що потребують коригування. А бухгалтерське законодавство Німеччини розмежовує події, що сталися після складання балансового звіту, які свідчать про умови, що існували на дату закриття балансового звіту. До таких подій повинні бути включені події, які належать до умов, що виникли після дати закриття балансового звіту. В цьому випадку, якщо вони значимі, про них потрібно надати роз'яснення у звіті керівництва за рік.

У Люксембурзі події, які не увійшли до балансового звіту, ніде не розкриваються. В Іспанії події після дати балансу, які можуть вплинути на матеріальний стан компанії, повинні бути відображені в коментарях до звітних документів і звіті керівництва.

Законодавство Франції передбачає, що будь-які факти, що стосуються ризиків і збитків, які з'явилися або проявили себе після підготовки бухгалтерських звітів, але перед списанням їх керівництвом компанії, повинні бути зафіксовані у звітних документах, а також у звіті керівництва. Якщо умови, які призвели до ризиків і збитків, існували на дату складання бухгалтерських документів, їх обов'язково потрібно внести до цих документів.

Внесення змін до національного законодавства відповідно до міжнародного дозволить спростити організацію обліку на підприємстві та забезпечить мобільність у прийнятті управлінських рішень.

Участь України в міжнародних інтеграційних процесах зумовлює необхідність зміни національної системи бухгалтерського обліку з метою наближення до міжнародних стандартів, і ці зміни відбуваються поступово.

Література

1. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 10 «Події після звітного періоду», від 1 січня 2005 року, зі змінами.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Виправлення помилок і зміни у фінансових звітах»: Затверджено наказом Мініфіну України від 28 травня 1999 року № 137, зі змінами.

Козій Ю.Г., студент ОЕФ, 2 курсу,
напрям підготовки 6.030509 «Облік і аудит»,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»,
науковий керівник — Супрович Г.О., к.е.н.,
ст. викладач кафедри обліку підприємницької діяльності

РЕГУЛЮВАННЯ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ В УКРАЇНІ

Вважається, що саме бухгалтерія є серцем всього механізму на підприємстві. А отже правильна організація бухгалтерського обліку є визначальним фактором впливу на успішність і прибутковість як суб'єкта господарювання, так і економіки країни в цілому.

З переходом України до ринкової економіки були сформовані рівні регулювання бухгалтерського обліку. Дослідження наукової літератури показує, що різні автори виділяють від трьох до п'яти рівнів нормативного регулювання бухгалтерського обліку. Зокрема:

1. *законодавчий* — Закон про бухгалтерський облік та звітність, Кодекси, Закони, Укази (Декрети) Президентів держав і постанови Уряду;

2. *нормативний* — Положення (стандарт) бухгалтерського обліку;

3. *методичний* — інші нормативні акти, плани рахунків, методичні вказівки, включаючи різні рекомендації та інструкції за окремими питаннями бухгалтерського обліку, розроблені Міністерствами фінансів і галузевими міністерствами та відомствами;

4. *локальний* — представлений на всіх підприємствах розробленою і затвердженою обліковою політикою і рядом інших документів, призначених для внутрішнього використання підприємством.

Кількість рівнів може бути різною, у кожній класифікації основним документом регулювання бухгалтерського обліку на рівні підприємства є облікова політика, що складається з:

- робочого плану рахунків бухгалтерського обліку;
- форм первинних облікових документів;